

InfoSud

Anul I. Nr. 1 – 2. Octombrie 2021

Publicație destinată zonelor urbane marginalizate din Municipiul Turnu Măgurele, județ Teleorman

Se distribuie gratuit membrilor comunității locale

Societatea comercială „Atelierul arhivistic” este o structură de economie socială și a fost înființată în cadrul unui proiect finanțat de către Fondul Social European, Programul Operațional Capital Uman 2014-2020, Axa prioritară 4: Incluziunea socială și combaterea sărăciei, Obiectivul Specific (O.S.) 4.16: Consolidarea capacității întreprinderilor de economie socială de a funcționa într-o manieră auto-sustenabilă, Contract POCU/449/4/16/128024 nr. 12888/30.08.2019.

Principalele obiectivele asumate de către entitate sunt:

- a) consolidarea coeziunii economice și sociale prin campanii de informare și conștientizare a beneficiilor aduse de cultură și promovarea valorilor culturale locale prin editarea și punerea la dispoziția membrilor comunității, în mod gratuit, a unei publicații care să promoveze valorile, personalitățile și talentelor locale;
- b) dezvoltarea serviciilor sociale prin punerea la dispoziția clienților a unui serviciu de legătorie, copiere și multiplicare documente în tiraj redus;
- c) Autorizarea serviciului de prelucrare arhivistică și legătorie;
- e) Proiectarea și punerea la dispoziția clienților o aplicație care să asigure evidența și managementul nomenclatorului și inventarului arhivistic;

Serviciile oferite de către societate sunt cele de prelucrare arhivistică și de legătorie, acestea putându-se desfășura atât la sediul creatorilor cât și la sediul deținut în cadrul Centrului Regional de Formare Profesională a Adulților Teleorman, cu respectarea tuturor condițiilor privind climatul și particularitățile impuse de legislația națională în vigoare.

Societatea oferă și serviciul de digitalizare a documentelor. Scanarea, digitalizarea sau conversia digitală a documentelor reprezintă transformarea lor din format fizic (hârtie) în format electronic. Formatul electronic vă dă posibilitatea de a accesa documentele într-un timp foarte scurt, asigură indexarea, securizarea precum și extragerea automată a datelor de care aveți nevoie prin tehnologia OCR (optical character recognition) ce permite recunoașterea caracterelor scrise la mașină, tipărite și chiar a celor scrise de mână.

Suntem alături de dumneavoastră punându-vă la dispoziție nu doar servicii de arhivare a documentelor ci și servicii conexe cum ar fi consultanță și management în domeniul proiectelor, consultanță și servicii legate de siguranța și securitatea în domeniul informational.

LA ADĂPOSTUL EXAGERAT AL "LIBERULUI ARBITRU"

Pornesc de la un oarecare proverb care zicea că "Fiecare pasăre pe limba ei piere"! Nu știu dacă am ales bine acel proverb, deși el poate să fie interpretat în mai multe sensuri, potrivit nivelului de percepere sau de imaginației al unei persoane, eu alegând sensul potrivit căruia, pornind de la LIBERUL ARBITRU, fiecare are un drept sacru de a alege cum să trăiască, în armonie cu sine, cu semenii și cu Divinitatea, până la urmă. Să trăiască....sau să nu trăiască, căci în afara Creatorului, care este unic, restul, absolut totul, se discută antagonic: Bine - Rău....Frumos- Urât...Gras - Slab... Deștept - Prost....și așa mai departe.

Așa fiind, după ce am inițiat azi o convorbire virtuală, pe FB, cu persoane, altminteri cu pregătire universitară, despre subiectul cel mai controversat public, respectiv despre libertatea de a te proteja sau nu prin mască și vaccin, conversație sterilă, în fond, de vreme ce același obiect material era privit în mod absolut diferit, m-am decis să lansez acum și aici, public, o serie de simple întrebări:

- Când ai fost mușcat de către un câine necunoscut, ai fost vaccinat anti-rabic ?!
- Când te-ai înțepat într-un cui ruginit, ai făcut vaccinul anti-tetanos?!
- Când ai plecat într-o călătorie (sau misiune) într-o țară în care exista o anume epidemie ai făcut seria de vaccinuri impuse, anti-malaric, anti-difteric, etc. ?!
- Ai idee că la scurt timp de la naștere ți se face obligatoriu vaccinul BCG ?!
- Ai idee că epidemia de poliomielită a fost eradicată doar prin vaccinare ?!
- Aceste proceduri v-au fost de folos ?!

Și exemplele pot continua! Și mă întreb atunci: cum de este posibil ca oameni instruiți să nu accepte o realitate științifică și la adăpostul exagerat al "Liberului arbitru" să dea dovadă de egoism și cel puțin de naivitate, ca să fiu blând! Cum?!

Iar...pentru a "alimenta" cunoștințele celor ce mai cred în teoria conspirației, vă mai spun eu...am aflat din sursă absolut sigură...persoană importantă, nu spui cine...că "ăia" au băgat în vaccin niște chestii care fac ca bărbații să devină infertili, dom`le! Adică doar să se împreuneze, da să nu mai procreeze, dom`le! Că s-a înmulțit lumea prea mult și numai poate pământul să-i mai țină, dom`le! V-ați prins?!

Scriitor Av. Valeriu Ion Găgiulescu

SENZATIA NIMICULUI

Totul a început în momentul când s-a trezit într-o baltă de sânge, undeva pe la patru dimineața, într-o casă străină... Cei doi prieteni de nădejde dormeau în camera lor... el și ea. O casă mică, sărăcăcios mobilată, unde de mulți ani nu mai locuia nimeni. Doar din când în când - și mai mult acum când era locuită de cei ce veniseră din depărtări pentru a picta biserica satului, mai venea gazda ori câte un sătean ce aducea mâncare ori avea nevoie de câte ceva de prin grădina curții.

Nimic nu anunțase această întâmplare. Nimic nu fusese nelalocul lui. Seara, după ce veniseră de la biserică, mâncaseră ceva și mai stătuseră la un păhărel de palincă ardelenescă de-a locului. Tocmai avea loc strânsul prunelor și cam de pe la orice casă venea împrăștiat de vântul domol câte un miros de răchie proaspătă.

.....

Călătorea în acest tren de noapte de câteva ore bune. O femeie de înălțime medie îmbrăcată într-un pardesiu ce părea a fi negru... leșise puțin pe coridorul vagonului să mai ia o gură de aer și să mai fumeze o țigară. Purta câte o pălărie în stil franțuzesc, dar nu mereu aceeași. Tunsoarea, și ea franțuzească, o arăta a fi o veritabilă pariziancă. Eșarfa, ce o purta permanent la gâtul-i rotund, îi flutura în curentul făcut de fereastra deschisă pentru a ieși fumul albastru. Din când în când își mai mișca picioarele încălțate în cizmulite gri. Se mișca pe loc pentru a se dezmoți. Chipul rotund, ochii căprui, buzele dulci ca dulceața de vișine și nasul puțin cârn văzute prin fumul țigării părea o Fata Morgana. Știa că la capătul drumului își va întâlni iubitul.

Lăsase în urmă-i un soț ce nu o mai iubea. Purta în suflet și în gând îngerașul zămislit în urmă cu patru ani. O fetiță frumoasă și deosebit de inteligentă. Trenul mergea pe șinele trosnind, precum gândurile sale. Femeia fuma și mergea înainte spre un viitor pe care-l vedea fericit alături de omul ales și de superba sa fiică. Trenul mergea... Gândurile-i așîșderea: ...ai devenit omul pentru care mă rog, omul lângă care adorm și mă trezesc, literele mele, alfabetul meu, partea inefabilă a lui doi, pe care încetasem să mai cred că o merit, trăiesc o minune aproape în fiecare secundă, așteptată o viață!!!

.....

Gândul răzbunării îi încolțise în minte... Minciunile îi cotropiseră întreaga existență și o făcea din ce în ce mai neatentă la cei din jurul său. Își găsisse o țintă și lovea fără încetare, era tocmai persoana așteptată o viață!

Se vedea clar deriva unei ființe suave, ce se credea venită din alte lumi și care trăia în alte sfere decât cele reale. Iubirea soțului încetase la primul contact cu această latură cel puțin ciudată. Cineva o iubește necondiționat și încă mai speră într-o revenire... terestră.

Trăiesc din ce în ce mai consistent senzația nimicului de sine și a tot ceea ce scriu. De fiecare dată când mă privesc și de fiecare dată după ce scriu și public. Uneori, chiar în timp ce scriu... Derizoriul onorează în tot ceea ce sunt.

Fuga ei, introspecția, scrierea unei cărți îmi dau acea stare de pierdere a celei mai dragi persoane din viața mea. Sunt ridicol și numai pentru că încă mai trăiesc, sunt penibil și numai pentru că încă mai scriu. Ar trebui să mor și asta voi face ideatic pentru că asta. Simt asta din ce în ce mai profund... Asta numai pentru că am îndrăznit... o dragoste interzisă! Beau o bere, să îmi treacă mahmureala, și mă tot conving de inutilitatea mea. Există... Sunt realist cu mine însumi și asta nu înseamnă că îmi neg propria persoană și nici ceea ce fac. A iubi nu înseamnă numai a te iubi pe tine însuși, narcisismul exclus... Evidența coerenței în negativ... De fiecare dată când mă privesc în oglinzile din oameni și de fiecare dată după ce scriu și public. Derizoriul onorează în tot ceea ce sunt.

Scriitor Virgil ANDRONESCU

COPIII ÎNTUNERICULUI

Negrul nu reprezintă lipsa totală luminii ci o caracteristică pigmentară ce permite absorbția totală a acesteia. Corpurile grele încetinesc timpul. Iar cele negre lumina și ca urmare se încălzesc primele, la cea mai slabă adiere a luminii.

În tinerețe, fusese bătut de câteva ori de securistul orașului. Atunci a învățat să tacă. Așa își justifică pictorul Dumitru Negru fuga de lumea aceasta. Nu discutăm despre pictură. Bănuiesc că a intuit lipsa mea de pregătire în domeniul cu pricina. Mă cinstește în avans pentru a-i verifica tableta de viruși. Din privire răzbate o paranoia ușoară ce întărește zidul care-l desparte de lume. Își povestește trecutul cu seninătatea omului ce nu știe ce-i aia zădărnici. Nu se laudă cu cele câteva femei pe care le-a iubit. În schimb le admiră, amintindu-și de ele fără urmă de regret.

Îmi arată picturile proprii pozate cu tableta. Nu vinde. Pe unele le transformă în colaje. E un soi de trecere, de transformare. Altele sunt în câteva versiuni.

La temelia Creației stă spațiul avid de lumină. Altfel, ce rost ar mai fi avut aceasta din urmă? Iar între lumina la care se zgâiesc toți și negrul neînțeles, Dumnezeu a pus culorile. El ne iubește și e generos cu noi în egală măsură. Dar în artiști cred că a pus ceva în plus. Ceva ce îi face să încetinească timpul și să absoarbă lumina. Încet, încet, prietenii mei aproape octogenari se sting. Se vor muta dincolo unde vor avea lumină și timp din belșug.

Eseu realizat de Ionuț Bîină cu ocazia aniversării zilei de naștere a D-lui Profesor Pictor Dumitru Negru, 14.08.2018.

ORIZONT AVIATIC LA TURNU MĂGURELE

Puțină lume mai știe că la Turnu Măgurele a funcționat din anul 1936 o Aerogară pentru aerodromul amplasat la marginea orașului, în partea dreaptă când mergi de la Turnu Măgurele spre Islaz, după „Gropan”, la circa 100 de metri de vechiul traseu al DN 54 (vezi foto de mai jos). Ruine din pista de aterizare și din zidăria fostei clădiri se mai pot distinge cu greu și astăzi.

De acest aerodrom din Turnu Măgurele este legat primul zbor din România, efectuat pe 8 iunie 1939, cu misiune medicală, pentru verificarea posibilității de transport a unor bolnavi de la un spital de provincie în București, precum și pentru verificarea capacității de evacuare a unor răniți de pe front. Zborul sau „raidul” cum era numit în epocă, s-a efectuat pe traseul București - Turnu Măgurele și retur cu un avion pilotat de Constantin (Bâzu) Cantacuzino. La sosirea pe aerodromul din Turnu Măgurele, pilotul și-a făcut poza de mai jos rămasă până astăzi în arhiva națională a aviației românești. Misiunea pilotului Constantin (Bâzu) Cantacuzino a fost executată cu succes și a condus, în anul 1940, la înființarea „Escadrilei Sanitare” cunoscută în epocă și ca „Escadrila Albă” în cadrul Forțelor Aeriene Regale ale României. De menționat că România a fost singura țară din lume care a avut în Al Doilea Război Mondial a astfel de escadrilă.

Aerodromul a fost deservit de compania L.A.R.E.S. (Liniile Aeriene Române Exploatate cu Statul) pentru transportul călătorilor. Turnu Măgurele făcea legătura:

- în anul 1936, cu București, Alexandria, Roșiorii de Vede, Caracal, Craiova;
- iar din anul 1939, cu București, Craiova, Turnu Severin, Timișoara și Arad.

După al Doilea Război Mondial, pe aerodromul din Turnu Măgurele sosea zilnic un avion utilitar care aducea pentru județul Teleorman presa, corespondența și medicamentele necesare Spitalului județean din Turnu Măgurele. După evenimentul, încheiat funest pentru autorii lui, petrecut pe aerodromul din Turnu Măgurele în 15 octombrie 1948, liniile L.A.R.E.S. s-au desființat... Evenimentul despre care amintesc a presupus furtul și deturnarea unui avion biplan de producție sovietică de tipul Po-2 al Societății T.A.R.S. (Societatea de Transporturi Aeriene Româno-Sovietice), care făcea cursa poștală zilnică pe traseul București - Turnu Măgurele - Caracal - Turnu Severin - Craiova - Slatina, atunci când acesta venea la aterizare. Pilotul, un fost ofițer de aviație Dumitru Baci (vezi foto de mai jos) a oprit motorul și Ion Vlădescu (zis Jean) (n. 1924), contabil la Banca Națională a României, filiala din Turnu Măgurele, Ionel Dian (n. 1916), din Turnu Măgurele fost ofițer de aviație în armata regală și Alexandru Capanu (zis Anghel) (n. 1919), din Alexandria și el fost ofițer de artilerie în armata regală, s-au apropiat de aparat (la această acțiune trebuia să participe și Alexandru Predescu (n. 1921), fiu de negustor din Turnu Măgurele, care până la urmă nu a mai venit la Aerogară cu canistrelor suplimentare de carburant)... „Se aude o împușcătură, apoi pilotul cade la pământ. Din nefericire, pilotul Dumitru Baci, un as al Aviației Române din al Doilea Război Mondial, care fusese rănit grav, se stinge ulterior în spitalul din Turnu Măgurele. Trei dintre cei patru bărbați rămași în picioare se urcă în avion, motorul pornește și elicea începe să se învârtă. Uimit și speriat, cel rămas pe aerodrom - un angajat al Poștei Române - realizează că tocmai este martorul unei tentative de fugă peste graniță.”...

După acest eveniment aerodromul și clădirea Aerogării din Turnu Măgurele au fost abandonate... Și cu toate acestea, avioanele utilitare, au continuat să vină la Turnu Măgurele până prin anul 1974, iar

misiunea lor era de a arunca cu parașuta cele necesare spitalului. Până în anul 1990, terenul fostului aerodrom a fost folosit ocazional de avioane utilitare pentru agricultură. Astăzi toată zona este redată agriculturii...

Au depășit frontiera româno-bulgară, iar combustibilul le-a ajuns fugarilor până aproape de granița Bulgariei cu Turcia unde au fost nevoiți să aterizeze forțat. Finalul a fost tragic pentru cei patru autori ai deturnării, au fost predați de autoritățile bulgare și împușcați de Securitate.

După acest eveniment aerodromul și clădirea Aerogării din Turnu Măgurele au fost abandonate... Și cu toate acestea, avioanele utilitare, au continuat să vină la Turnu Măgurele până prin anul 1974, iar misiunea lor era de a arunca cu parașuta cele necesare spitalului. Până în anul 1990, terenul fostului aerodrom a fost folosit ocazional de avioane utilitare pentru agricultură. Astăzi toată zona este redată agriculturii.

După acest eveniment aerodromul și clădirea Aerogării din Turnu Măgurele au fost abandonate... Și cu toate acestea, avioanele utilitare, au continuat să vină la Turnu Măgurele până prin anul 1974, iar misiunea lor era de a arunca cu parașuta cele necesare spitalului. Până în anul 1990, terenul fostului aerodrom a fost folosit ocazional de avioane utilitare pentru agricultură. Astăzi toată zona este redată agriculturii.

Prozator Col. Norocel JERCA

IMAGINI DE ARHIVĂ

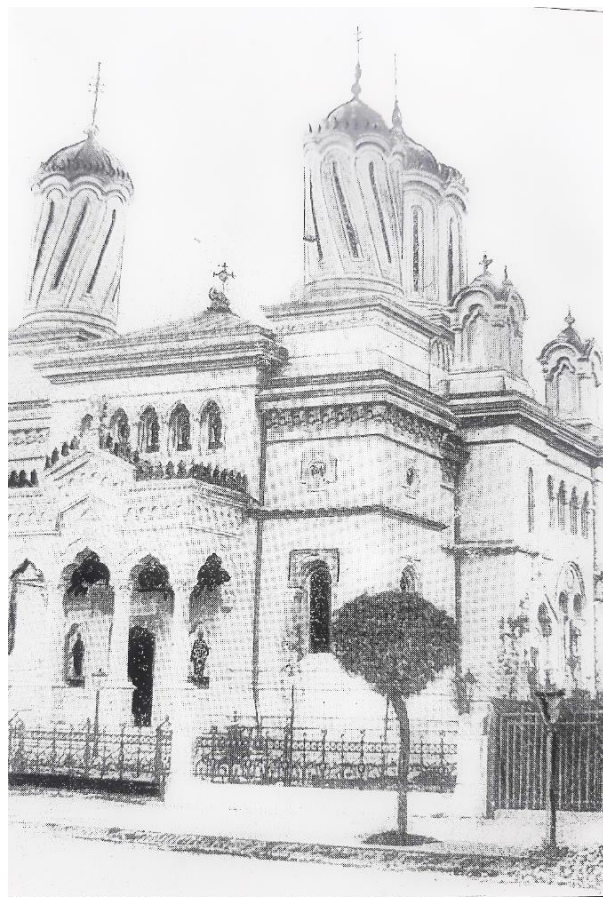
„Strada Independența“

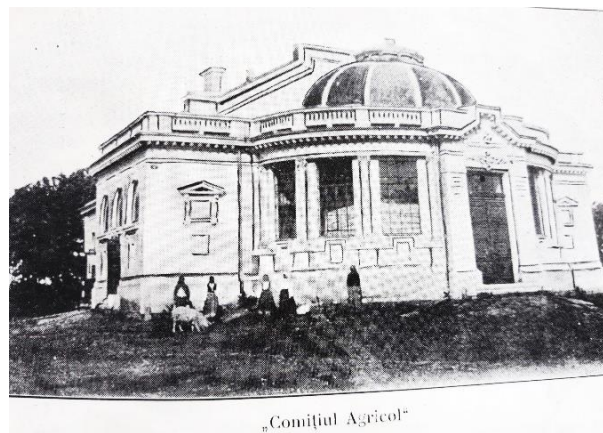
Palatul de justiție.

Cazarma Regimentului Teleorman No. 20 de Infanterie.

Biserica Catedrală Sf. Haralambie

„Comițiul Agricol“

Imagini oferite prin amabilitatea
D-lui. Col. Norocel JERCA

„O PĂDURE DE STEJARI” LA TURNU MĂGURELE

Totul a început în anul 1981, când profesorul Dorel Popescu (specializare rugby) în calitate de antrenor-jucător, cu o mână de turneni entuziaști, unii dintre ei foști handbaliști, au încropit prima echipă de rugby din Turnu Măgurele. La început a fost ca un divertisment, dar pe măsura trecerii timpului a devenit o adevărată pasiune și încet, sportul bărbătesc cu balonul oval și-a câștigat la Turnu Măgurele noi adepți și susținători.

Cu concursul unui om controversat al vremurilor, dar bun gospodar, Florea Udma, care avea o funcție importantă la nivelul conducerii P.C.R. din Turnu Măgurele, s-a reușit arondarea echipei de rugby pe lângă Combinatul de Îngrășămintă Chimice (C.I.C.) Turnu Măgurele. Astfel, cu finanțarea asigurată și cu noua denumire de „Chimia” Turnu Măgurele, echipa este înscrisă în Divizia „B”/ una dintre cele șase serii ale competiției.

Rămâne vie în amintirea iubitorilor de sport din județul Teleorman rivalitatea dintre „Chimia” Turnu Măgurele și „Rulmentul” Alexandria, unde pe teren erau adevărate delicii sportive, iar ambițiile jucătorilor și ale civilizatelor galerii de rugby erau pe măsură. În anul competițional 1982 - 1983, rugby-ul la nivel de prim eșalon se reorganizează într-o nouă formulă cu Divizia „A1” alcătuită din primele zece echipe clasate și Divizia „A2” formată din următoarele zece echipe aflate în competiție.

Echipa de rugby „Chimia” Turnu Măgurele se menține pe poziții de mijloc în divizia secundă până în anul 1990, când termină pe primul loc în serie și accede în barajul de promovare pentru Divizia „A2”. Cu Teodor Mesaros, în calitate de nou antrenor la echipa de rugby, venit de la „Știința” Petroșani, adus de președintele clubului Cristian-Felix Șerban, echipa de rugby „Chimia” Turnu Măgurele câștigă turneul pentru promovare și pentru prima dată în istoria județului, Teleormanul are echipă în Divizia „A2”. Dintre jucătorii de bază turneni care au făcut înaltă performanță în rugby-ul de prim eșalon îi amintesc pe: Florin Beșteală, Gheorghiță Ciocan, Florin Dumitru, Costel Foamete, Felix-Cristian Gae, Viorel Geamănă, Gheorghe Gioantă, Petrișor Goșnea, Sever Iagăr, Damian Jiganie, Cătălin Mitrică, Adrian Nedelcuță, Angel Petrescu, Octavian Prodana, Aurel Stoicea, Ionel Stroea, Cristian-Felix Șerban, Ion Țeican, Florea Vlad, Marius Zamfir. Într-un eșalon cu formații redutabile din țară, echipa de rugby „Chimia” Turnu Măgurele reușește să se mențină în Divizia „A2” până în anul 1995, când din condiții economico-sociale legate de economia de piață, noua administrare capitalistă a Combinatului Chimic Turnu Măgurele a renunțat la finanțarea echipei și astfel frumoasa poveste a rugby-ului turnean s-a închis...

Echipa de rugby „Chimia” Turnu Măgurele s-a desființat. În anul 2016, un grup de oameni inimoși, foști buni jucători ai sportului cu balonul oval din Turnu Măgurele: Petrișor Goșnea, Cristian-Felix Șerban și Cătălin Mitrică, au vrut să reînnoade tradiția rugbystică de odinioară și au înființat juridic Clubul Sportiv Rugby Club Moromeții Turnu Măgurele... La finele anului 2017, din lipsa finanțării, clubul își suspendă activitatea.

Astăzi sunt din ce în ce mai puțini cei care își mai aduc aminte de rugby în Turnu Măgurele și în județul Teleorman... Dar, cu ajutor divin, poate la un moment dat o nouă „pădure de stejari” turneană a sportului cu balonul oval va reînvia sensul frumos istoric al Deli (Tele)ormanului.

Prozator Col. Norocel JERCA

O FILĂ DE ISTORIE DIN TURNU MĂGURELE RECUPERATĂ!

În fotografia realizată la 1 septembrie 1939 (ziua de începere oficială a celui de al Doilea Război Mondial) de cunoscutul fotograf turnean din perioada interbelică Mihail G. Ioan, se poate vedea corpul de ofițeri ai Regimentului 20 Dorobanți Teleorman, fotografiați în fața clădirii de comandament din Turnu Măgurele. Clădirea principală a cazărmii (numită și Cazarma nr. 1 a orașului) construită în anul 1885, există și astăzi în Turnu Măgurele, amplasată în partea de Sud a orașului, spre Port, la intersecția dintre Calea Dunării (D.N. 52) și strada Castanilor... o puteți vedea în celelalte fotografii alăturate.

Regimentul 20 Dorobanți Teleorman a fost înființat la 5 aprilie 1880, cu reședința la pace în Turnu Măgurele, trupa de militari în termen fiind recrutați în exclusivitate de pe raza județului Teleorman. Începând cu data de 15 iulie 1891, denumirea regimentului a fost modificată, acesta numindu-se Regimentul Teleorman nr. 20 Infanterie. Cu această denumire regimentul a participat în anul 1913 la Războiul Balcanic, iar cu denumirea Regimentul 20 Infanterie Teleorman la Primul Război Mondial între anii 1914 – 1918. La 23 mai 1932, regimentul revine la titulatura de Regimentul Dorobanți nr. 20 Teleorman, dislocat la pace în garnizoana Turnu Măgurele și participă la Al Doilea Război Mondial între anii 1940 – 1945, pe ambele fronturi...

La început pe cel din Est împotriva U.R.S.S., apoi după actul de la 23 august 1944, spre Vest împotriva Germaniei naziste și Ungariei hortiste până la data de 30 noiembrie 1944, când în urma unei reorganizări ca urmare a pierderilor umane și materiale imense înregistrate de acest regiment pe frontul din Est a fost desființat și unit cu un alt regiment sub denumirea de Regimentul 38 Infanterie având ca loc de dislocare la pace în garnizoana Brăila.

DUNĂREA ETERNĂ

Fotografii realizate pe malul românesc al Dunării, pe sectorul dintre Turnu Măgurele și Islaz

DUNĂREA ETERNĂ

Fotografii realizate pe malul românesc al Dunării, pe sectorul dintre Turnu Măgurele și Islaz

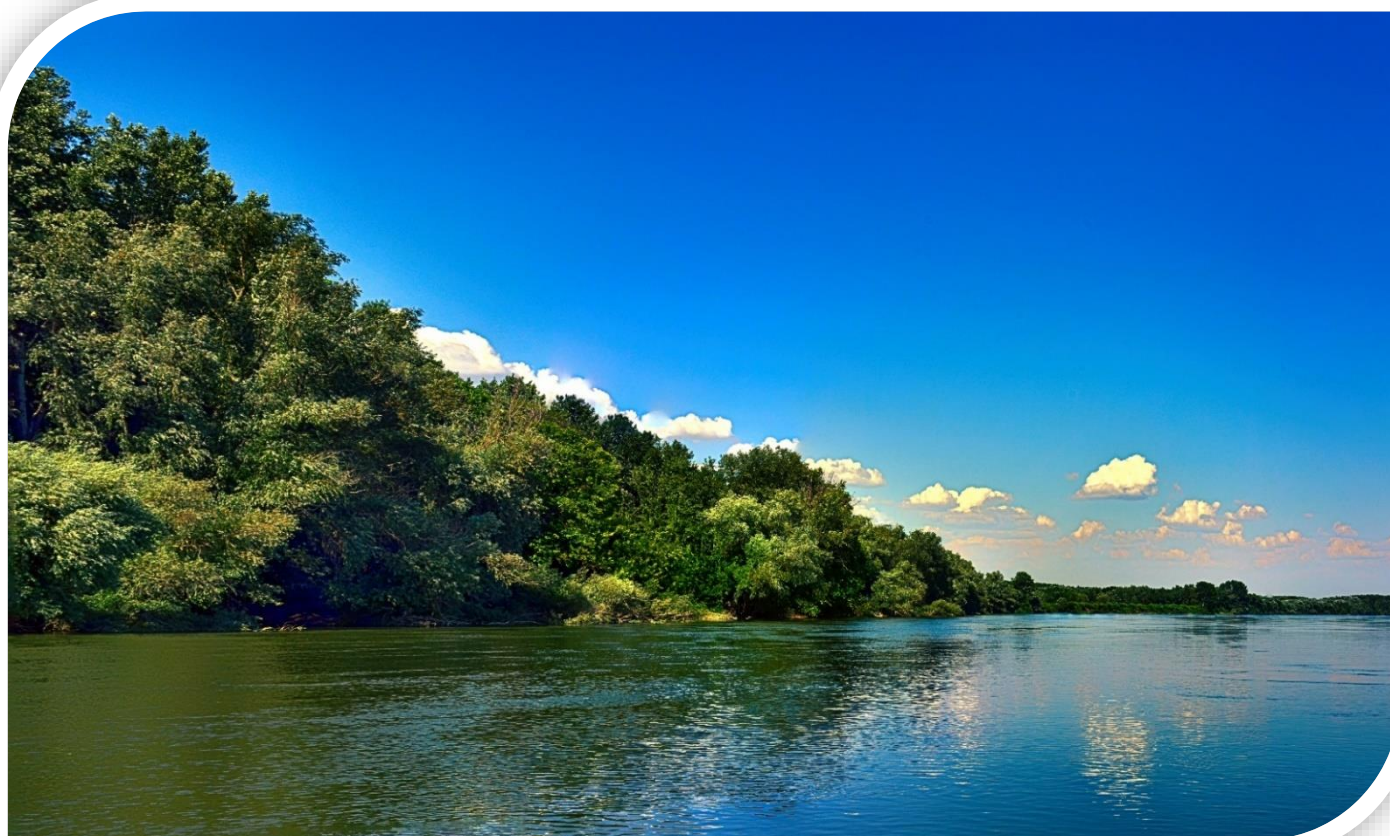

DUNĂREA ETERNĂ

Fotografii realizate pe malul românesc al Dunării, pe sectorul dintre Turnu Măgurele și Islaz

E TOAMNĂ IAR.....

„E toamnă iar, şuieră vântul hoinar....”

Cânt din demult.....Nu mai pot să-l ascult...

Nu mai pot, ca atunci, să mai umblu prin lunci,

Să înec nostalgii în visări argintii.

Când anume dileme, aparente probleme,

Nu-mi păreau simple mofturi, ci gânduri cu rosturi...

Viața mi-a tot dat.....mi-a dat și mi-a luat...

Am trăit din plin , după al meu destin.

Am ajuns la un mal , malul cel final.

Voi intra în Mare.....mare însingurare...

A plouat mărunț și a plouat tăcut.....

Vântul bate rece.....viața mea se trece...

Cântul din demult...nu mai vreau s-ascult !!

Scriitor Av. Valeriu Ion Găgiulescu

SUFLET CHINUIT

Iubito....am rostit prea rar
Cuvintele frumoase de alint
Căci am gândit că n-ar fi necesar
Să îți tot spun că ochii tăi nu mint,
Că glasul tău e-o dulce alinare,
Că mângâierea ta răsfată,
Sărutul tău aduce înfiorare
Iar trupul tău îmbie doar la viață.

Cândva, ți-am spus aceste vorbe, toate,
Și am greșit profund că nu le-am repetat.
Timpul s-a scurs și văd că nu se poate
Să mai îndrept din ce am ignorat.
Regret nespus că nu mai am prilejul
Să-ți spun că te-am iubit cu adevărat !

Mă tot frământ și înconjur manejul....
Caii nebuni s-au strâns și-au nechezat.
Sunt treaz printre năluci în noapte
Mă dor cuvinte și mă arde-n talpă,
Mă tot ademenesc iele răscoapte
Cu vorbe bete și monedă calpă ;

Prin cap mi se perindă duhuri
Ce-mi tot arată un liman ascuns :
„Mai dă-le-ncolo de-amețite stihuri,
Vino aici ! Tărămu-i nepătruns !”
Mă cheamă de undeva ancestrul,
Mi-e frică...parcă aş vrea să fug...
Căci simt că îmi va pune iar căpăstrul
Și îmi va arde cugetul pe rug !!

Scriitor Av. Valeriu Ion Găgiulescu

POETUL VIRGIL ANDRONESCU

Abur nevăzut

*se lasă seara ca un abur nevăzut
dorul de tine mă inundă larg
mă doare sufletul nepriceput
mă abuzează gânduri negre
ca pe un prunc bastard*

*îmi zace inima de dor plângând
mă totucid gândurile-n gând
și amețeala și foamea ca turbate
am mâinile-amețite și legate*

*mă-ntreabă noaptea ca de smoală
de ce mă tot ucizi și nu mă cruți
de ce-mi lași inima sa-mi moară
pe frontul căutării precum niște recruți pierduți*

*te rog mă iartă pentru azi
și mă iubește nicicând să nu mai mor
așa cum noaptea tot iartă zi
așa cum ziua stelele nu mor*

Vierme sfredelitor

*știu ce e durerea
un vierme sfredelitor
de la tine îmi vine viață
speranța tu mi-o dai
două aripi o singură pasăre
cuibărită între noi
zborul captiv
ideal născut din credință
mântuirea mea ești tu
Dumnezeu mi te-a înfipt în inimă
acum mi te răsuțește benefic*

Căutări

*ziua asta te caută mută
eu însumi...
întreaga noapte te caut
îți vorbesc
și te caut...
pe jumătatea de lună
pe cercul întregului soare
speranța mi-e vie
trupul mă doare*

Scurt istoric al Batalionului de Grăniceri Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Teleorman cu reședința la Turnu Măgurele

Băștinași, cordonași, curteni, călărași de margine, dorobanți, panduri, martalogi, potecași, pușcași, străjeri, grăniceri sau polițiști de frontieră, așa s-au numit de-a lungul timpului oamenii care au străjuit hotarele spațiului în care trăim astăzi noi românii, dar misiunea lor a fost aceeași – paza, supravegherea și controlul trecerii frontierei de stat. Aceștia au existat dintotdeauna și la frontiera de sud a României, marcată de bătrânul Danubius. După făurirea statului național unitar român, funcție de organizarea militară a trupelor care asigurau paza frontierei pe raza localităților de pe valea Dunării care aparțin astăzi județului Teleorman, unitățile și subunitățile de grăniceri au făcut parte din diferite structuri dislocate în București și Giurgiu.

În perioada 1961 – 1964, a funcționat Regimentul 75 Grăniceri Giurgiu, din care făcea parte și Batalionul de Grăniceri Turnu Măgurele, care avea misiunea de pază și supraveghere a frontierei de stat între gura de vărsare a râului Jiu și gura de vărsare a râului Vedea. În baza ordinului Ministerului Forțelor Armate și a ordinului Comandamentului Trupelor de Grăniceri, a fost desființat Regimentul 75 Grăniceri Giurgiu și înființată cu data de 15.03.1964, Brigada 51 Grăniceri Giurgiu, din structura căreia făceau parte două Batalioane de Grăniceri, dislocate la Giurgiu și Turnu Măgurele. Astfel a luat ființă Batalionul 197 Grăniceri cu reședința în garnizoana Turnu Măgurele, cu indicativul U.M. 02825, cu drapel de luptă, constituit pe patru Companii de Grăniceri dislocate în localitățile Bechet, Corabia, Turnu Măgurele și Zimnicea. Companiile de Grăniceri, la rândul lor aveau în subordine Pichete de Grăniceri, astfel:

- Compania Grăniceri Bechet cu Pichetele: Bechet, Dăbuleni și Potelu;
- Compania Grăniceri Corabia cu Pichetele: Gura-Padinii, Corabia, Gârcov și Islaz;
- Compania Grăniceri Turnu Măgurele cu Pichetele: Turnu Măgurele, Flămânda și Cioara;
- Compania Grăniceri Zimnicea cu Pichetele: Suhaia, Zimnicea, Bujoru și Pietroșani.

Înainte de evenimentele din Decembrie 1989, conform Decretului Consiliului de Stat al R.S.R. nr. 313 din 11.12.1989, trupele de grăniceri au trecut din subordinea Ministerului Apărării Naționale în subordinea Ministerului de Interne, fără însă a surveni modificări în statele de organizare ale unităților subordonate, iar peste numai câteva zile, în 26.12.1989, prin Decretului Frontului Salvării Naționale, grănicerii se reîntorceau în subordinea Ministerului Apărării Naționale.

Prin Legea nr. 56 din 4 iunie 1992 privind frontiera de stat a României, trupele de grăniceri sunt incluse în Ministerul de Interne, unde se regăsesc și astăzi. Unitatea a primit denumirea de Batalionul 197 Grăniceri „Nicolae Bălcescu” Turnu Măgurele, cu indicativul U.M. 0533, cu drapel de luptă, subordonat nemijlocit Brigăzii 1 Grăniceri „Mihai Viteazul” Giurgiu. Batalionul 197 Grăniceri „Nicolae Bălcescu” Turnu Măgurele a avut în subordine patru Detașamente de Grăniceri dislocate în localitățile Bechet, Corabia, Turnu Măgurele și Zimnicea. Detașamentele de Grăniceri, care la rândul lor aveau în subordine Posturi de Grăniceri, astfel :

- Detașamentul Grăniceri Bechet cu Posturile: Bechet, Dăbuleni și Potelu;
- Detașamentul Grăniceri Corabia cu Posturile: Orlea, Corabia, Gârcov și Islaz (în anul 1995, Postul de Grăniceri Islaz trece în subordinea Detașamentului Grăniceri Turnu Măgurele);
- Detașamentul Grăniceri Turnu Măgurele cu Posturile: Turnu Măgurele, Poiana și Năvodari;
- Detașamentul Grăniceri Zimnicea cu Posturile: Suhaia, Zimnicea și Năsturelu.

În data de 14 martie 1997, prin Decretul președintelui României (domnul Emil Constantinescu) s-a acordat noul drapel de luptă Batalionului 197 Grăniceri „Nicolae Bălcescu” Turnu Măgurele.

De ce s-a ales denumirea de „Nicolae Bălcescu” pentru Batalionul de Grăniceri din Turnu Măgurele? Iată ce scriam în cartea mea „Din suflet pentru Turnu Măgurele”: Un fapt prin care urbea noastră a avut un anumit rol în istoria românească, mai puțin cunoscut de turneni, este acela că în toamna anului 1852, în Pichetul de grăniceri de la Turnu Măgurele aflat atunci pe malul Dunării cam pe locul unde astăzi stă în ruină clădirea fostului punct de trecere a frontierei din spatele clădirii Căpităniei portului, Nicolae Bălcescu a pășit pentru ultima oară pe pământul drag al patriei sale. Mai precis pe 2 septembrie 1852, acesta ajunge de la Constantinopol (capitala Imperiului Otoman) la Nicopole (în Bulgaria, pe atunci provincie otomană) unde se cazează în casa vlahului Marin Niță. Pe 6 septembrie se întâlnește la Nicopole cu sora sa, Maria Geanoglu. Cu sprijinul secret al cumnatului său, Scarlat Geanoglu ocârmuitor al județului Teleorman, pe 8 septembrie 1852, când creștinii prăznuiesc sărbătoarea „Nașterii Maicii Domnului Sfânta Maria”, Nicolae Bălcescu și sora sa, Maria Geanoglu, trec clandestin Dunărea din Nicopole pe malul românesc la Turnu Măgurele. Sunt așteptați de Maiorul Constantin Niculescu care îi conduce în deplină conspirativitate la Pichetul de grăniceri Turnu Măgurele, unde se întâlnesc cu mama lor - pităreasa Zinca, sora sa Sevastița, fratele său Barbu și soția fratelui lor Costache. Doar o oră i s-a permis, după care, de dincolo de Dunăre, de la Nicopole, a privit nesătul, pământul românesc și a luat calea pribegiei. Ajunge la Constantinopol și mai apoi în Italia, pentru scurt timp la Neapole după care se oprește în Palermo, unde moare la 29 noiembrie 1852. A fost înmormântat în cimitirul Mănăstirii Capucinilor. Nu întâmplător, la inițiativa unui grup de ofițeri: Colonel Marin Badea - comandantul unității, Colonel Vasile Nuțu - șef de stat major, Locotenent colonel Alexandru Gavrila, Maior Mihai Mije, Maior Emilian Hainagiu, Căpitan Ion Onulescu și Căpitan Ștefan Buciu, în anul 1992, când trupele de grăniceri au fost incluse în Ministerul Afacerilor Interne, Batalionul 197 Grăniceri cu reședința în garnizoana Turnu Măgurele cu indicativul U.M. 02825, a primit denumirea de Batalionul 197 Grăniceri „Nicolae Bălcescu” cu indicativul U.M. 0533. Câțiva ani mai târziu, prin contribuția benevolă a cadrelor militare, s-a realizat o statuie bust din ipsos patinat cu bronz reprezentându-l pe Nicolae Bălcescu, amplasată în interiorul clădirii de comandament, lângă drapelul de luptă al unității.

Ulterior prin anul 2000, trupele de grăniceri au fost „botezate” Poliție de Frontieră și odată cu această botezare a dispărut frumoasa și prețuita titulatură „Nicolae Bălcescu” pentru noua denumire a unității de Poliție de Frontieră din Turnu Măgurele. Spre aducere aminte, cât o mai dura în timp și această aducere aminte, la sediul actual al Poliției de Frontieră din Turnu Măgurele a rămas să fie prăfuită de istorie statuia bust a marelui revoluționar păstrată într-un fost depozit redenumit „Camera de tradiții”... De ce și cine a avut interesul pentru reorganizările la nesfârșit ale foștilor grăniceri?... Rămâne și azi... pentru unii, o enigmă.”

Începând cu data de 01.07.1999, Batalionul 197 Grăniceri „Nicolae Bălcescu” Turnu Măgurele primește denumirea de Sectorul 197 Poliție de Frontieră „Nicolae Bălcescu” Turnu Măgurele, cu drapel de luptă, subordonat nemijlocit Brigăzii 1 Poliție de Frontieră „Mihai Viteazul” Giurgiu. Acest lucru s-a datorat unificării tuturor structurilor Ministerului de Interne cu responsabilități la frontiera de stat (grăniceri, poliție de frontieră, unele structuri ale poliției transporturi navale), într-o singură structură, numită Poliția de Frontieră Română.

La data de 01.07.2000, conform ordinului ministrului de interne, Sectorul 197 Poliție de Frontieră „Nicolae Bălcescu” Turnu Măgurele devine Inspectoratul Județean al Poliției de Frontieră Teleorman, cu reședința la Turnu Măgurele, organizat pe principiul teritorial, subordonat nemijlocit Inspectoratului General al Poliției de Frontieră. Zona de competență a Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Teleorman este situată la frontiera cu Republica Bulgaria, la fluviul Dunărea, între km fl. 526 (stânga) – 615 (dreapta) și 30 km de la linia de frontieră către interiorul județului Teleorman. Linia de frontieră urmează mijlocul fluviului Dunărea când acesta curge într-o singură albie și mijlocul brațului care conține talvegul fluviului când acesta este despărțit prin insule (ostroave) în două sau mai multe brațe (la insule linia de frontieră trece la 300 m în amonte sau aval de acestea), nefiind marcate prin niciun semn de frontieră.

Acesta are în structură birouri și compartimente de specialitate la nivelul aparatului de lucru al inspectoratului județean, 3 Sectoare Poliție de Frontieră, la Turnu Măgurele, Suhaia și Zimnicea, 2 Puncte pentru Trecerea Frontierei la Turnu Măgurele și Zimnicea și 2 Sectoare de Nave Fluviale în Turnu Măgurele și Zimnicea în subordinea lor intrând și 2 Posturi Poliție Transporturi Navale.

Procesul de reformă în Poliția de Frontieră Română a continuat, iar la data de 01.05.2001, Inspectoratul Județean al Poliției de Frontieră Teleorman, cu reședința la Turnu Măgurele, este subordonat nemijlocit Direcției Poliție de Frontieră Giurgiu, Sectorul Poliției de Frontieră Suhaia și Sectoarele de Nave Fluviale au intrat în componența Sectoarelor Poliției de Frontieră Turnu Măgurele și Zimnicea.

În anul 2002, după demilitarizarea structurilor Ministerului de Interne, inspectoratul a primit statutul de instituție publică demilitarizată în cadrul Ministerului Administrației și Internelor, iar cadrele militare au devenit funcționari publici cu statut special, gradele militare transformându-se în grade profesionale. Cu acest prilej a fost demarat procesul de profesionalizare a lucrătorilor, prin înlocuirea militarilor în termen cu militari angajați pe bază de contract redenumiți polițiști de frontieră angajați cu contract.

A urmat, etapizat, transformarea funcțiilor de polițiști de frontieră angajați cu contract în funcții de agent de poliție. Din luna decembrie 2004, Inspectoratul Județean al Poliției de Frontieră Teleorman a parcurs o nouă etapă a procesului de reorganizare. Acesta fiind subordonat nemijlocit Direcției Poliție de Frontieră Giurgiu, organizat pe: birouri și compartimente de specialitate la nivelul aparatului de lucru al inspectoratului județean, 2 Sectoare ale Poliției de Frontieră la Turnu Măgurele și la Zimnicea, în cadrul fiecăruia dintre acestea funcționând câte un Punct de Trecerea Frontierei, un Detașament de Intervenție și o Formațiune de Pază și Control Acces. Cu data de 01.08.2009, denumirea Detașament de Intervenție a fost schimbată în Detașament Sprijin Operativ.

Cu data de 15 decembrie 2011, Inspectoratul Județean al Poliției de Frontieră Teleorman cu reședința la Turnu Măgurele s-a desființat. Toate structurile poliției de frontieră din județul Teleorman fiind incluse în organica noii structuri înființate, numite Inspectoratul Teritorial al Poliției de Frontieră Giurgiu, unde se regăsesc și astăzi.

Galeria Comandanților de Batalion/ Șefi inspectorat județean:

- Maior Adrian Veber (15 martie 1964 – 29 septembrie 1967);
- Locotenent colonel Ion Mazere (29 septembrie 1967 – 11 noiembrie 1978);
- Locotenent colonel Ioan Bălăei (11 noiembrie 1978 – 25 decembrie 1980);
- Maior Vasile Sima (25 decembrie 1980 – 20 octombrie 1982);
- Locotenent colonel Eduard - Nicușor Ianculescu (20 octombrie 1982 – 30 ianuarie 1987);
- Colonel Marin Badea (30 ianuarie 1987 – 01 iunie 2000);
- Colonel Vasile Nuțu (01 iunie 2000 – 01 mai 2001);
- Comisar șef de poliție Gheorghe Macavei (01 mai 2001 – 30 aprilie 2005);
- Comisar șef de poliție Ion Ciobanu (01 iulie 2005 – 31 martie 2009);
- Comisar șef de poliție Paul - Savu Mitroi (01 mai 2009 – 15 decembrie 2011).

Prozator Col. Norocel JERCA

DESPRE DELINCVENTA JUVENILĂ

Problema comportamentului deviant al unor minori a constituit o preocupare permanentă pentru toți cei care au fost chemați să cunoască, să explice, să limiteze sau corijeze acest fenomen social. Este un lucru comun faptul că personalitatea umană apare și se dezvoltă de timpuriu, îndeobște în familie, începând de la o vârstă fragedă, chiar de pe la 2 ani. Vârstă la care copilul începe să ia contact cu mediul înconjurător și cu persoanele din preajma sa, inițial instinctiv, formându-și astfel anume reflexe, iar, mai apoi, pe calea limbajului, dobândind și înmagazinând cunoștințe despre viață. Mai în glumă, mai în serios, este vârsta la care se poate face trimitere la teoria Darwinistă, respectiv la faptul că minorul "măimănărește" pe cel din apropierea lui și astfel se dezvoltă fără însă să și fie conștient de faptele sale.

Deci, este important MODELUL de viață, pentru că minorul îl va prelua ca atare.

Din punct de vedere bio-psiho-social, pentru o dezvoltare comportamentală corectă rămâne mediul în care copilul trăiește. Familia, deci, este factorul primar care va trebui să se preocupe de viitorul minorului. În înțelepciunea populară acest deziderat este cuprins în zicerea : "cei șapte ani de acasă!" Pe care...ori îi ai, ori nu îi ai și dacă nu îi ai lucrul acesta se vede de la o poștă, vorba aceea!

În fine, copilul ajunge la vârstă școlară și se va încadra într-un colectiv. De aici încolo, deci din momentul în care minorul nu va mai fi exclusiv sub controlul și influența familiei sale, urmează partea cea mai importantă pentru formarea deprinderilor pentru traiul în colectivitate umană, pentru șlefuirea caracterului, a datelor sale genetice, a operei sale de educare sub multiple aspecte pe care le presupune această activitate. De aici rolul pedagogului devine precumpănitor. Puterea exemplului personal rămâne cheia de boltă a educării minorului pentru, să nu se uite, acesta este considerat legal că nu ar avea discepmânt până la 14 ani iar între 14 și 16 ani acel discepmânt este doar prezumat. Arta educatorului este hotărâtoare în această perioadă pentru că minorul va căuta să-1 imite pe mentorul său.

Dar este și perioada vârstei critice în care copilul, căutându-și instinctiv personalitatea în devenire, devine, deseori, un răzvrătit. Care nu mai admite ușor să accepte ceea ce i se pretinde. Apar astfel stări conflictuale. Mai mult sau mai puțin latente. Mai mult sau mai puțin exprimate deschis. În această perioadă cel mai important pentru minor devine colectivul în care el se dezvoltă. Liderul de "gașcă" devine centrul în jurul căruia vor orbita minorii, evident lucrurile petrecându-se extra-școlar! De aici încolo încep "teribilismele"! De la banalul furt de caise de prin curțile vecinilor până la incipientele acte de semi-infracționalitate aparent nevinovate.

Ca, de exemplu, distrugerea soneriilor, spargerea cu praștia a becurilor din zone publice, îndoirea ușițelor de la cutiile poștale, ruperea stacheților băncilor din părculețe, mănjirea clanțelor cu catran și câte altele asemenea. Toate, juridic însă, se pot încadra la fapta prevăzută de lege ca fiind "distrugere" ! Mai apoi, ușor, ușor, pe nesimțite, se trece la etapa superioară...Minorul după ce a fost pus de lider să aspire prima țigară zicând concomitent și " Hii, caii mei!", moment în care s-a trezit rătit, va dobândi gustul și, nu după mult timp, țigara va fi îmbunătățită cu "iarbă" ! Urmarea e lesne de priceput. Va urma primul gât de alcool așa încât "pregătirea" lui pentru viață e pe cale să se desăvârșească. De aici și până la furtul unui radiocasetofon dintr-un autoturism nu mai este mult. De aici și până la smulgerea unui lăntșor de aur de la gâtul unei fete iarăși nu mai e mult. De aici și până la abordarea unei persoane sub amenințarea unui briceag pentru a obține un telefon mobil, de exemplu, nu mai este mult.

Toate aceste fapte sunt deja infracțiuni grave. Sunt infracțiuni de furt, de furt calificat sau de tâlhărie. Prevăzute și pedepsite de legea penală. Lege care se aplică minorilor începând de la vârsta de 16 ani. Urmează că cel mai important lucru pentru părinți, pentru societate de fapt, este ca să se cunoască mediul în care minorul își petrece timpul extra-școlar. Și pentru ca să se ia măsura cea mai potrivită de a-l scoate pe minor de sub influența nefastă a acelor "găști de cartier".

De-a lungul vremurilor psihologii și pedagogii au fost preocupați de problemele minorilor și de modul de corijare a comportamentului deviant. Pestalozzi, la jumătatea secolului al XIX-lea, Makarenko, la începutul secolului al XX-lea, au conceput metode, evident fiecare urmărind alte obiective socio-politice, dintre care cea mai eficientă s-a demonstrat a fi ocuparea timpului minorilor prin munca în colectiv.

Dacă s-a stabilit cu certitudine faptul că principalele cauze ale infracționalității juvenile se datorează abandonului școlar, a consecințelor nefaste a familiilor dezorganizate, a anturajului nepotrivit, a consumului de alcool și de substanțe halucinogene, mai trebuie avut în vedere că infracționalitatea "neagră", adică aceea care nu este încă descoperită, este cu mult mai mare decât aceea care există statistic și împotriva căreia se poate acționa pentru stăvilire.

Fenomenul în sine există și printre măsurile care ar putea contribui la limitarea existenței lui ar fi cele legate de cunoaștere, în primul rând, iar apoi de măsurile concrete care ar putea fi adoptate. Ca de exemplu, încercarea de readucere în mediul școlar al copiilor care au abandonat voluntar activitatea. Ajutorarea copiilor defavorizați material, prin dotarea acestora cu minim de îmbrăcăminte, rechizite școlare, alimente de strictă necesitate.

Atragerea copiilor la activități colective, diferite concursuri cultural-sportive, urmate de acordarea de premii de încurajare. Atragerea copiilor spre activități de interes general cum ar fi, de exemplu, plantarea de pomi sau acțiuni de colectare de deșeuri sau acțiuni de curățenie pe domeniu public, toate sub forma unei întreceri care să fie răsplătită prin diplome sau evidențieri publice. Aceste lucruri plac foarte mult copiilor și le dezvoltă competitivitatea și cadrul colectiv. Acțiuni care trebuiesc neaparat să conducă la eliminarea sentimentului de superioritate decurgând din noțiunea de etnie, rasă, cultură sau educație.

Totul trebuiește, însă, facut cu răbdare, cu multă răbdare, cu înțelepciune, cu dragoste de oameni, cu înțelegere și, cel mai important, cu puterea exemplului personal.

Să gândim sănătos...că, deocamdată, "pozitiv" nu e de bine și rezultatele nu se vor lăsa prea mult timp așteptate.

Scriitor Av. Valeriu Ion Găgiulescu

DESPRE "CHESTIUNEA DUNĂRII"

Evident, aici nu voi scrie nimic despre acele momente istorice succesive Războiului Crimeii, cel din 1853, ci doar despre "chestiunea" cinematografului "Dunărea" din orașul nostru!

În condiția mea de octogenar autentic și cetățean adoptat, încă din 1946, am luat cunoștință, cu mare satisfacție despre interesul pe care-l poartă concetățenii mei privind trecutul acestuia oraș. Și voi încerca acum și aici, desigur subiectiv, să aduc și contribuția mea la elucidarea unor anume "chestiuni" dezbătute public.

Pentru a intra în miezul problemei voi începe cu precizarea locului unde s-a aflat cândva cinematograful "Dunărea". Ei bine, pe strada Independenței, pe stânga, privind către Grădina Publică, de la intersecția cu Strada Pieței, se afla inițial un mare magazin universal, transformat într-o librărie, o agenție "Loto-Pronosport" unde responsabil era domnul Ionescu, tatăl Lui Pompei ("Motoreta", extrema dreaptă a echipei "Oltul"), a lui Ilie-Sticlete, maistru (și pescar) și a lui Nicu, casierul central al Cooperăției Meșteșugărești, urma Frizeria de Lux și un cinematograf, ambele spații fiind proprietatea lui Gogu Dumitrescu, care mai era și singurul impresar de spectacole artistice. Cinematograful s-a numit "Wally", după numele fetei proprietarului, fată care mi-a fost colegă de școală. Toate clădirile descrise se aflau pe locul unde astăzi există Hotelul și Restaurantul "Turrus". Ambele cinematografe ale orașului, acesta și cel din Parc, au fost construite cam prin 1935-36. Cel din Parc funcționa în clădirea Teatrului "Comunal" și se numea astfel pentru că, pe atunci, împărțirea administrativă presupunea existența de "comune urbane" și "comune rurale", în loc de orașe, municipii, comune și sate! După Naționalizarea de la 11 iunie 1948, ambele au intrat sub administrarea unei Întreprinderi Cinematografice de Stat. Iar "Wally" a devenit "Dunărea". Pentru noi, copiii de pe atunci, era esențial să fim în legătură cât mai strânsă cu personalul ce lucra în aceste magice "Fabrici de Vise"! Să-i cunoaștem, să-i servim, cum putem și, desigur, să ne facem utili și cunoscuți. Păi, cum altfel s-ar fi putut să fim îngăduiți, chiar dacă după o lungă milogeală, ca să intrăm "doi pe un bilet"?! Sau să nu fim alungați în șuturi din locurile unde ne piteam, când sala se aerisea între spectacole, ca să vedem filmul "de două ori"! Sau când, la intrare, controlorul se făcea că nu observă că noi lipisem două bilete folosite, cu foiță fine de țigări, pe care apoi o perforam, stângaci, cu acul.

De-aia, patrulam prin preajmă, să prindem momentul în care cineva ar avea nevoie de sifoane, de țigări sau de o plăcintă înfricoșată. Iar dacă fericitul ales mai le și ducea sus, în "Sfânta Sfintelor", în cabina de proiecție, întâmplarea era subiect pe câteva zile. Acolo am văzut că lângă aparat era o găleată cu nisip și două sifoane. Am aflat că acelea erau pentru intervenție în caz de incendiu. Mi-amintesc că odată chiar a luat foc pelicula și operatorul a fost ars grav pe figură. Dar pentru noi acele urme, care ne impresionau, le tratam ca și cum el ar fi fost erou de război! Programul de proiectare al filmelor era decalat cu o jumătate de oră. Întâi se proiecta "Jurnalul de Activități" al Studioului de Film "Alexandru Sahia" la "Dunărea" și apoi, rola se trimitea la "Flacăra". Erăi la mare preț printre colegi dacă erăi considerat băiat de încredere și erăi ales să duci tu, repede, acea rolă. De fapt, după ce mai crescusem și noi, cât de cât, obișnuiam să vedem filmul singuri prima dată și apoi veneam cu fata. Ca să știm momentul în care se aprindea lumina și să nu fim surprinși că tocmai atunci o pupam, cu foc, pe invitată. "Dunărea" avea un singur aparat de proiecție așa încât în timp ce se rula o rolă, operatorul o încărca pe următoarea într-un dispozitiv rotativ manual.

Se termina rola, se aprindea lumina, se schimba rola și continua rularea. La "Flacăra" erau două aparate, așa că în momentul terminării unei role celălalt aparat intra automat în funcțiune. Dacă erai admis să intri la cabină și să învâртеști vârtelnița care încărca rola nouă nici nu mai e cazul să spun cum erai văzut!

Ca atare, cum poți să-i uiți pe acei "zei", pe Nea Mișu, pe Nea Lale, pe Nea Mielu, pe Nea Costică Angelescu, pe Nea Mimi, pe delicata doamnă Lucreția Gruia, casierita care știa ce loc preferi, pe Nea Paul, casierul de la care luai biletul împachetat în aburi de mahorcă și într-o vorbă bună. Ei, cum să-i uiți?!

Pe acești truditori, controlori de bilete, plasatori, operatori....! Cum să-l uiți pe Nea Donciu, personaj care părea a fi frate geamăn cu "Charlot", factotum la "Flacăra", electrician, cazangiu-caloriferist, tâmplar, tinichigiu, pictor de afișe, controlor, plasator... El obișnuia să se adreseze "ceremonios" unor anume spectatori, în timpul rulării filmului... "Domnii derbedei de la balcon sunt rugați să nu mai scuipe semințe-n stal, că opresc filmul și vă ia mama-naibii!" Odată, într-o zi de luni, trece Tov.Tudor Jan, primul secretar PCR și vede, la intrarea în parc, lipit de statuia lui "Tudorică Dorobanțu" un panou de 2/3 m. cu afișul : "În această seară, la Cinemaul din Parc va rula un film de : ACȚIUNE- PASIUNE...MISTER- DRAMĂ -TEROARE "Lenin în Octombrie!" Evident, imediat a fost chemat la Sediul responsabilul. "Cine-ți scrie, mă, legionarule (că altă acuzație mai gravă nu exista), afișele?!" "Tovarășul Donciu, Tovarășe-Prim!" "Cară, mă, tovarăș, care Donciu? Păi ai văzut ce-a scris?" "Păi, Tovarășe Prim, el este membru de Partid din ilegalitate. A cotizat și la "Ajutorul Roșu"! Dar e, probabil sub influența mic-burgheză a lui Gogu Dumitrescu, că a lucrat întâi acolo și știa că dacă nu bagi textul cu...."acțiune-pasiune" nu vine multă lume la spectacol" " Dă-l dracu...dă ordin să rupă afișul...să nu-l mai pui să scrie! Marș afară!" Cum să-l uiți, deci, pe Mimi Manda care a venit la conducerea cinematografului ca fost brigadier, direct de pe șantier și odată cu celebrul film "Răsună Valea". Care s-a descurcat foarte bine în acea calitate, fiind sociabil și profitor simpatic de șuete amicale și de la care a rămas hazlia butadă, emisă la pensionare : "S-a retras de pe Ecranele patriei cunoscutul director al Cinematografiei Turnene!"

Oameni buni, dragii mei concetățeni mai tinerei, care sunteți deja obișnuiți să vă alegeți filmele pe "Netflix" și de pe calculator să le trimiteți pe smart-ul din sufragerie, vizionând ce doriți, în condiții propice... Nu a fost de la început așa. Pentru noi, buncii voștri, cinematograful era parte din viață și ocazie de culturalizare alături de cele ce ni se întâmplau prin bibliotecile publice. Așa ne-am format pentru viață. Astfel ne-am crescut copiii și astfel înțelegem să ne adaptăm progresului. Să știți că până prin 1961-62 nici curent alternativ nu exista în oraș. Energia electrică aera furnizată în Uzina proprie a orașului, de un motor de 1000 KW, ce producea curent continuu de 120 volți. Pe la orele 23, 55 se stingeau luminile orașului la interval de câte un minut, ca semnal. Apoi nu mai aveai curent electric până a doua zi, pe la 5! Nu era "viață de noapte"! Oamenii se culcau mai devreme, se sculau mai devreme, munceau și se distrau cum puteau dar "socializau" ochi în ochi și "față-n față" nu "pe sticlă"! Sunt, categoric, de partea progresului, dar am stabilit, personal, că toate reușitele materiale nu sunt, deopotrivă, și reușite morale. Cu cât ai o informație mai facil de obținut prin IT, cu atât devii mai însingurat social. Una peste alta...."Vă pupă, MOȘU!"

Scriitor Av. Valeriu Ion Găgiulescu

POVESTEA UNEI STATUI

În data de 30 august 2021 se împlinesc 144 de ani de când ostașii români au atacat cu abnegație și eroism reduta Grivița de la Plevna, una dintre cele mai importante bătălii ale Războiului de Independență din 1877. Peste 2000 de morți și răniți a lăsat în acea zi armata română în Valea Plângerii, cum au numit soldații acest loc, pentru cucerirea redutelor de la Grivița.

Din coloana regimentului 5 Dorobanți, care a atacat acea redută sub comanda colonelului Nicolae Dona, au făcut parte Lincă și Neculai Grecu (străbunicul lui nea Ispas și nea Marcel Grecu), Ion Matreșu, Radu și Florea Mitruș, Ion Bârsășteanu (bunicul lui Minache) și alți ostași din Lița, precum și mulți alți teleormăneni!

Dintre aceștia s-a remarcat în mod deosebit caporalul TUDORICĂ NICOLAE din Uda- Clocociov: „Ore în șir grupa caporalului Tudorică Nicolae din Uda-Clocociov, sus pe parapete, n-a dat înapoi și când turcii au năvălit, ostașii noștri i-au atacat din flanc. Caporalul nostru l-a lovit pe port-drapelul turc cu patul puștii, i-a smuls steagul dar atunci, în clipa aceea supremă, un grup de turci l-au prins pe caporal cu cângile trăgându-l în șanțul lor. Printr-un ultim efort, Tudorică Nicolae a dat steagul altui dorobanț în timp ce dușmanii îl căsăpeau cu topoarele. Steagul turcesc a rămas însă la ai noștri.” (Alexandru Mardale și Ion Toader, Participarea județului Teleorman la cucerirea independenței de stat a României, Alexandria, 1977, pag. 51). În anul 1907, în amintirea faptelor de arme ale eroilor războiului de independență, în Turnu Măgurele a fost înălțat un monument care îl reprezintă pe dorobanțul Tudorică Nicolae, eroul din comuna Uda Clocociov, căzut în luptele de la Grivița.

Monumentul a fost realizat de către sculptorul italian Raffaello Romanelli și este mărginit de două tunuri turcești, capturate de ostașii români la Plevna.

La dezvelirea acestuia a participat și familia regală, regele Carol și regina Elisabeta, sosiți special în oraș pentru a onora festivitățile prilejuite de sărbătorirea a 30 de ani de la cucerirea independenței de stat a României.

Inițial monumentul se afla în capătul bulevardului, Strada Mare de altădată, străjuind intrarea în parcul orașului, în Grădina Domnească, cum se numea cândva.

Îmi amintesc ce impresionat am fost când, copil fiind, am intrat în Strada Mare venind dinspre piață (care era pe atunci pe unde este Complexul Central – magazinele Penny Market și Profi – precum și blocurile E de astăzi) și am văzut vulturul ăla cu aripile desfăcute de pe soclul monumentului precum și cele două tunuri. După părerea mea era mult mai bine amplasat acolo, era bine proporționat față de dimensiunile parcului, monstruoșitatea aia de monument ridicată în locul său în anii '80 este vădit disproporționată față de ansamblu și face ca parcul să pară mic și meschin! Dintr-o Grădină Domnească ce era odată, a ajuns un amărât de părculeț!

Prozator Col. Iancu BÎȚĂ

Proiect cofinanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Capital Uman 2014 - 2020

Axa prioritară 4: Incluziunea socială și combaterea sărăciei

Obiectiv Specific (O.S.) 4.16: Consolidarea capacității întreprinderilor de economie socială de a funcționa într-o manieră auto-sustenabilă

Titlul proiectului: "PHOENIX - responsabilitate prin economie sociala in regiunile Nord-Est, Sud-Est, Sud-Muntenia si Sud-Vest Oltenia"

Contract POCU/449/4/16/128024 nr. 12888/30.08.2019

Structura de Economie Socială Atelierul Arhivistic S.R.L.

O.R.C.Teleorman J34/680/2020, C.U.I. 43477314

IBAN RO87BTRLRONCRT0599975101, Banca Transilvania, Aenția Turnu Măgurele

Turnu Măgurele, str. Taberei nr.2, în incinta CRFPA Teleorman, parter, Județ Teleorman

Telefon sediu: 0771.521.202

www.proarhive.ro office@proarhive.ro

atelierularhivistic@yahoo.com atelierularhivistic@gmail.com

Serviciul prelucrare arhivistică

Arhivar Bîă Daniela Ionica

Tel.: 0766.732.969

Arhivare electronică și digitalizare

Arhivist Bîă Ionuț Titel

Tel.: 0766.747.837

Serviciul securitatea sistemelor IT

Arhivist Bîă Ionuț Titel

Tel.: 0766.747.837

Publicație menită a populariza beneficiile aduse de cultură
Editată și publicată de structura de economie socială Atelierul Arhivistic S.R.L.

